

LBRIS

We know
books

Colecția POESII este coordonată de Maria Dinu

Redactor: **Petrișor Militaru**

DTP: **Sorina Bela**

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Editura Aius Printed este recunoscută de CNCS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NICOLAE, LIANA

Templul amăgirilor / Liana Nicolae. – Craiova: Aius, 2022

ISBN 978-606-092-017-5

821.135.1

© **Liana Nicolae**

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate autoarei.

Editura **Aius**

Craiova, 2022

str. Pașcani, nr. 9, 200151

tel./fax: 0351 467 471

e-mail: editura.aius@gmail.com

aius.ro

ISBN 978-606-092-017-5

Liana Nicolae

Templul amăgirilor



Craiova, 2022

| | |
|-----------------------------------|----|
| O FIARĂ CU ALTĂ FIARĂ | 43 |
| DOAR PE DINĂUNTRU | 44 |
| DOAR SCHIMBAREA | 45 |
| MĂ APĂR | 46 |
| SĂ PLECĂM... VINE TOAMNA... | 47 |
| CA O UMBRĂ | 48 |
| FĂPTURI DE PLOAIE | 49 |
| PRIVELIȘTI HAOTICE | 50 |
| FĂRĂ MARGINI | 51 |
| NU ȘTIU DACĂ SUNT | 52 |
| CU O RAZĂ | 53 |
| MARELE ASTRU - SOARELE | 54 |
| PESTE PULSUL MĂRII | 55 |
| ÎMI IAU CALUL | 56 |
| ÎN FUMUL ORIENTULUI | 57 |
| MĂ CĂUTAM ZADARNIC | 58 |
| SĂ AȘTEPT | 59 |
| CA UN PRIZONIER | 60 |
| WISE PRĂFUITE | 61 |
| ROATA LUMII | 62 |
| NU RĂPESC | 63 |
| DESPRE PIETRE | 64 |
| PE UN SEMN DESTINAT | 65 |
| MERGEAM CONFUZĂ | 66 |
| DESTIN TÂRZIU | 67 |
| CU UN CEAS MAI ÎNVECHITĂ | 68 |
| SPRE INTERIOR | 69 |
| NU-MI PLACE | 70 |
| PE OCEANUL MEU | 71 |
| CA O LAVĂ | 72 |
| MIRACOL | 73 |
| PE FIRUL GÂNDULUI | 74 |
| SOMNUL CAILOR | 75 |
| RAMURI | 76 |
| SPRE O ALTĂ LUME | 77 |
| NU SUNT SERVILĂ | 78 |
| VIAȚA NU ESTE... | 79 |
| TRĂIM AMĂGIRI | 80 |
| DOR DE DUCĂ | 81 |
| SPRE APUS | 82 |
| ZBUCIUM | 83 |

| | |
|-----------------------------|-----|
| ACEST ANOTIMP | 84 |
| CLIPELE MELE | 85 |
| ÎN FANTEZIE POETICĂ | 86 |
| V-AM DAT LUMINA | 87 |
| CA O UMBRĂ HĂDĂ | 88 |
| ILUZIE | 89 |
| ENIGMATICE | 90 |
| UIMIRE | 91 |
| ORDINE SUPERIOARĂ | 92 |
| COMPASIUNE | 93 |
| IMPOSIBIL DE GĂSIT | 94 |
| ANXIETATE | 95 |
| ROSTIRE | 96 |
| IMAGINI | 97 |
| O TEORIE | 98 |
| DILEME | 99 |
| ÎN METAFORE ESENȚIALE | 100 |
| ÎNTR-O LUME FICTIVĂ | 101 |
| DEMNIȚATE | 102 |
| TOTUL E IMPORTANT | 103 |
| CA UN JAR OBOSIT | 104 |
| DOAMNA SOARELUI | 105 |
| SPRE TEMPLE | 106 |
| ORB DE LUCIDITATE | 107 |
| DETAȘARE | 108 |
| ÎN IMAGINAȚIE | 109 |
| RETRASĂ DE LUME | 110 |
| FĂRĂ CEREMONIE | 111 |
| SĂ DĂRUIM | 112 |
| POARTA LUMII | 113 |
| CÂȚI NE VOR URMA... | 114 |
| ZEII OLIMPULUI | 115 |
| ARTA E SENINĂ | 116 |
| ȘI TRENURI EXPRESS... | 117 |
| DOR DE UNIVERS | 118 |
| ÎN PEȘTERĂ | 119 |
| ÎNȚRE MINE ȘI NEANT | 120 |
| DOAR IRONIA | 121 |
| NICI SEMNE | 122 |
| PREOCUPATĂ | 123 |
| NU TRĂIESC NICĂIERI | 124 |

AȘ VREA SA PLEC

Și frica este o artă tremură stăpână pe suflare
de parc-ar stăpâni multe trupuri în mișcare
trădată de umbră de rana pustiului ce doare
și această ceață plânge spre cer ca o tăcere
mă dor vorbele-nșelătoare și țipătul epistolar
voi rămâne cu odihna mea-ncrunțată orizontală
unde-i ceva vânt rece și umezeală venită din Sud
orașul fără mine este mort cu biserici negre-n suflet
aș vrea să plec și nu mai pot n-am să revin nu pot
nu există oameni aici doar eu exist în clepsidra albă
în timp revolut antic strivită de epopei cazone
mi-ai adus și toamne și nevroze în pluvioase ore
scad îmbătrânesc și pier și oasele-mi sunt mai reci
cum tot în jur se-nchide-ncet în porți grele de fier
se sigilează la ferestre se bat cuie-n timpul gol rămas
coroana morții ceremoniind cu acele ceasornicul
aș vrea s-amân o dată clipa să trăiesc mai larg întens
să experimentez ce am visat călătorind în spirit
tot ce-am auzit era ceva experimentat nu-l trăiam
mă-ntorceam obosită din acest vis iubeam albul
azi mă treceau fiori nu sunt eu sunt stinsă răvășită
pe mine mă pierde și mă ucide calea spre mare
îmi ghicesc viața în acest moment și era complicat
nu știm nimic despre omul din noi din casa noastră
fiecare se cunoaște pe sine uneori ne spunem adio
ca niște bărci în porturi topite-n veri îndepărtate

AMĂGIȚI DE ISPITE

Aș fi vrut să mă simt esențială puțin tăcută să merg pe apele pământului nesfârșite calde către un cer tot atât de vechi spre o stea regină din când în când să rămân nemișcată să uit de mine toate merg mai departe întinse clare și nemișcate nu știu dacă ajung departe până unde se-ntinde el are o intrare secretă a lui îmi număr degetele să văd dacă n-am pierdut vreunul alergând până acolo mă legasem cu moartea de viața asta mi-era teamă am să mor pe suferința soarelui printre învățători și strigătul ucenicilor – lumina-și pieptăna razele cu privirea lui Dumnezeu cu strălucirea lui unică să trec pe planeta cealaltă la o-mpărăție sfințită să mă-ntâlnesc cu Cleopatra să-i spun povești flăcări întinse să-mi alunge răsul să uit de mine sunt cu mult înaintea voastră în zboruri blânde toată nobilimea are puterea de a râde peste foc aici începuseră luptele greco-romane eram acolo parcă mă cunoșteam mai bine începeam să-nțeleg că venise-nceputul înțelepciunii uscată de riduri parcă mă pierdusem într-o seară uitasem de mine știam că dacă talentul își dă mâna cu oportunitatea atunci vine și norocul – credem că suntem nemuritori și ne temem de orice dorindu-ne tot și permanența eu trăiam idealul meu realitatea mea în devenire voi doreați să fiți cineva pierduți în amăgiri și ispite

CU ÎNGERUL MEU

De câte ori dăruisem mai mult respect deveneam chiar sfidătoare dreaptă și egală puțină tristețe mă făcea mai profundă amară mă trezeam undeva în orașul crestă de nori unde spațiul escalada înălțimile și sfida timpul în straturi de flori de lut din grădinile egeene se-ntâmpla să ascult în același timp și muzica din spatele icoanei în palmele ecoului clar spațiul începea să devore mângâierea aerului m-așezam pe-o stâncă împovărând tăcerea voastră cu îngerul meu și cu semnele mele în urma lui ultimul lemn plutea retezat pe râuri flămânde mi-era bine când curcubeie gemeau pe iarbă cineva mătura cu un gest cernerea albă a apei prin geamul meu se vedea începutul fără sfârșit ca o frivolitate abilă tactică măturată de gesturi toate ploile cădeau pe inima mea inventând dealuri pietre galbene peste morminte mândre ce privește derizorie și aerul vinovat palpita mâine nu voi avea imagini nici catarge uscate nu știu cine întindea capcane pe altă planetă și cine dăruia scara visului plâpândă argintie mă simt fără suflare golită de gânduri de vise sunt sărăcită de tăcerea turmelor de gânduri prinsă-n balonul galben al timpului aspirat de cer și de valul tăiat de luna oarbă liniștită și vinovată

CAPCANE

Cum considerați această democrație închipuită o dictatură perfectă – un sistem de sclavie cu deținuți dorind să scape dintr-o-nchisoare pe care sclavii consumatori de distracții o iubesc să vedem dacă ultimul război va fi cel pentru aflarea adevărului din fiecare om – împotriva propriei ignoranțe furie și agresivități radicale atâtea suflute contemplative trăind tumultuos viața este o călătorie un experiment – aici trăim fără intenție – trăim ce am învățat și experimentat nu vom trăi niciodată ca atunci când gândim mult nu ne vom uita trecutul – altfel îl vom retrăi-n păcat nu fiți mândri – mândria nu-nseamnă deșteptăciune viața ni se-ntâmplă așa că ea are dreptate oricând să fim încrezători – încrederea este doar o oglindă o dată spartă va reflecta o poză plină de zgârieturi nu știu dacă este o fericire că ne-am născut devreme singurătatea-ncepuse să ne dea demnitatea umană fugeam în mai multe feluri de viață prin nevinovăție am rămas un întârziat și i-am împiedicat și pe alții nebunii din cultură sunt mulți vinovați și periculoși lăcustele nepoftite luptându-se-ntre ele pe margine răsăritul nesătuț apare din imaginea grea a nașterii îmi uitasem uitările schimbând bătaile clipelor trăiam în vacarmul nepăsării dezlănțuite rănite nu găseam calea spre cultură – cum să ajung acolo

IDEILE MELE

Bucurați-vă sub fereastră de lumina mea difuză de murmurul meu de săruturi potrivite-nseminate vă dau pulsațiile să fie ale voastre foșnitoare smulse nu fiți supărați supărarea nu-nseamnă răutate a rămas doar șuierul care păstrează fragilitatea nu vă autodistrugeți încercați să vă doriți viață vă dau fruntea și ridurile cascada gândirii mele plecați stați mai departe o vreme și regăsiți-vă ignorați chemarea timpului el doar vrea să treacă pe furiș veți primi semne – sunt invalid de gânduri toți cei înmormântați ieri vorbesc între ei șoptit în semne greu de citit am rămas împrăștiată-n pași în respirație m-ați destrămat călcată-n picioare eșafodul memoriei era nesfârșit fără transparență cât doream să vedem împreună colinda turmelor totul era liniștit vinovat orb despiciându-mi mintea rămăsesem vinovată de război de alte-nceputuri linia sosirii mele dispăruse pe alte continente pe o margine lucioasă curgeam în mișcare în praf din tăcere din pagini salvate din întâmplare mi-era greu să dau jos de pe mine toate silabele și ziua de azi privea aiurea din emoții țâșnind țopăitoare fără identitate pe chipuri veștede mi-aș fi făcut praf toate versurile-nghițite de ape cerul se topea aspirat furișat în plămâni criminali nu vă voi da risipitorilor ideile mele libere și sacre

ÎN SFINTE PIRAMIDE

Vedeam atâtea fețe – nu se aseamăna una cu alta cei ce cumpără favoruri cumpără și suflete singure plictisiți de atâția neadormiți descoperitori de clipe clepsidra mea avea două ferestre în puritatea nopții umbre din umbre se lăsau în pădurea lui Făt Frumos nu-mi aduceți vinovății și dăruiri implicate inumane nici impuritatea nisipului căutat de vulturi năruți în dansul întrerupt de oameni obișnuiți cu munții nu știu dacă voi rămâne în acel infern al lucidității sau voi primi o nouă iubire de a rătăci mai mult viața era grea și dacă era răsfățată n-o înțelegeai pe malul solitar – să pricep mesaje universale nu știu cât va rezista planeta după atâtea emoții cenușa trecerii mele migrase demult spre Ursa Mare spre prima-nțelepciune a primului copil educat unii-și fac educație prin echitație – acolo unde nimeni nu se plânge de dragoste sau de trădări nimeni n-are program mănâncă și doarme oriunde acolo unde apucă abandonat în timpul impersonal nu rămâne dominat de cel care-i câștigă respectul așa-nvață echilibrul fizic cât și psihic spre Jupiter relaxarea mișcarea și controlul lor aventurier cât de mare e lumea și din fericire suntem diferiți și Evul e imens – m-a învățat să pregătesc zborul în sfinte piramide hăituite de sclavii aerului dimineața când gloata îmbrățișează singurul mit

UN IZVOR

Am învățat să nu vorbesc să acționez apoteotic am cerut să trăiesc după legile vieții universale ea nu contrastează prin cuvinte ea e spirituală fără filosofia ei sufletul și trupul se îmbolnăvesc să mă simt bine să-ngrijesc sănătatea spiritului filosofia nu trăiește ca artă și nu caută favoruri reprezintă faptele și nu vorbele-n agitația mării vântul este mai puțin ca viața – trebuie să-ncercăm să trăim toate clipele prezentului știind că timpul aleargă mereu mai repede decât viața și lumina și vom rămâne vindecați peste opera lui Eschil salvând toate pietrele de invadatori dând vieții grațitudinea și ingredientul excelent al vindecării să am încredere în visuri căci acolo voi găsi ascunzătoarea eternității și a zborului mierlei să-mpărtășesc oboseala zeului sufocat de cântec să rămână pozitiv și frumusețea vine din interior ce mult am luptat să obțin ce doream și ce greu este să-o păstrez pentru că fericirea supremă va rămâne de mii de ori mai dulce decât dorința de a o obține din umbrele ideilor mele ciudate mă ardea o sete și un dor din adânc fără sațiu parcă o himeră cu ochi răpitori dorea să mă prade eram ușoară ca o piatră scumpă învechită și veselă n-aveam pace o stea vrăjită mă ducea printre spații un izvor curgea sub lună – doar el nu mă blestema

ÎMI PLACE MISTERUL

Orice moarte se petrece-n liniște cu fața spre noapte
cu doruri însetate legănate de raze venite din ocean
îmi place misterul – singurătatea îi aparține omului
să-i dăruim un loc o prezență o poveste înfocată
a unei patimi izvorâtă din drumul împletit către sine
tot timpul mă grăbesc spre o pasăre cu o singură aripă
am acceptat ideea de bătrânețe cu timpul ei de odihnă
reflectare împăcată și liniște înapoi spre începuturi
trăiesc o existență examinată cu iubiri și-ndoieli
acum mă-nvârt într-un cerc tot mai aproape de sfârșit
cine-mi băuse somnul se agățase de marginea inimii
am învățat magia lucrurilor mărunte din viața mea
cum zâmbesc ce personalitate am cum îmi beau ceaiul
ce frumos e dimineața să respir ocrotită de vindecare
știi că magia există și viața funcționează în mod ciudat
unele forțe mă trag înapoi spre-nceputurile mele
ajunsesem exploratorul celor mai nobile misiuni
eram în situația când țin lumina-n brațe peste umbră
l'amour est un ocean d'incertitude où il faut
apprendre à son coeur à nager sans bouée
ultima uvertură căzuse răpusă de lupta sfâșiată
se căuta pe furtună în inima ascunsă a frunzei
mereu lucrurile de cea mai mare valoare nu au preț
m-am gândit la toate în toate diminețile mohorâte
totul îmi dă fiori nisipul însingurat plin de umezeală
sunt mândră și port în inimă catargul corabiei mele

PATRIA MEA BIBLIOTECA

Sunt în toate propozițiile timpului meu binevoitor
nu vin când amiază se odihnește peste imagini simple
prea luminoasă ziua continuă să crească vine la mine
și toți sunteți geloși pe stele pe mărețele voci aprinse
alergam să ajung caii văzduhului prăbușiți pe orizont
la marginea lumii vibrând mistuiți peste suflul mării
eram singură-n amurg ascultam muzica lui Ravel
căzută peste mine turbată și tulburată de povești
mă retrăsesem în patria mea biblioteca – învățasem
lupta pentru viață – o ducem cu toții pentru dragoste
dezinteresată reflexivă – omenirea clocotește în noi
ca un animal rău și-nspăimântător fierbinte și vlăguit
mi se făcuse frică de frig și-mi ploua în suflet cu uitare
cuvintele nu-și aveau rostul sunt ferecată-n tăcere
omenirea exista și apoi a fost inventată și evoluată
azi trăiește ca un presupus individ ca o furtună mare
ca un ocean îngrozit iar fiecare picătură trăiește la fel
existența omenirii a ajuns o singură și imensă orbire
acest principiu domnește în spațiu în tot cosmosul
timpul rămâne o curgere continuă doar îl vedem
eroii și mormintele lor sunt ale noastre nu au sens
planeta e mică și aici ne naștem într-un adevăr parțial
în minciună e imposibil să spunem totul în fragmente
m-am oprit pe libertatea cuvintelor uitate-n ploaie
e groaznic să vezi un om crezând că e cu adevărat singur
mereu purtând o mască și nu mereu aceeași – o schimbă